

Thiết kế bìa sách: Họa sỹ Nguyễn Hà

LỜI GIỚI THIỆU

Ít ai mò tới quá xa giới hạn của tâm thức để đến vùng linh cảm hoang vu, bí ẩn. Lại càng ít hơn, những ai tới đó mà còn mang về cho chúng ta một ý tứ, một bài thơ... Mai Văn Phấn trong tập này hình như đôi lần có cái cơ may ấy. Nó giúp anh nuôi dưỡng, điều tiết để trí tuệ không bắt nạt cảm xúc và cảm xúc không đánh lừa trí tuệ. Để khi hoàn hồn, tình khô vẫn viết được những câu như không, làm ta ngây ngất: “Môi mềm nghe gió quệt”. Câu thơ như một nét phác họa đại cương chân dung tinh thần tác giả. Còn ở tư chất (hay tư cách?) của tinh thần ấy thì chỉ biết thưa rằng: không phải môi nào gió cũng quệt đâu nhé! Thế mới biết cái vô tri cũng “Chọn mặt gửi vàng” Có thể điểm nhiều câu, bình nhiều bài ở nhà thơ trẻ khá chững chạc này. Nói vun quén cho gọn lại như thế là chúng tôi muốn bạn đọc tìm và đến với anh tự nhiên, không hướng dẫn. Có chăng chỉ xin mách với các bạn là tác giả đang nôn nao đợi các bạn chí ít cũng ở đâu đó trong tập thơ này; không như ở nơi nào, bạn đọc đã vịn vào từng con chữ, bám vào từng câu thơ đi tìm mà chả thấy tác giả đâu cả! Mai Văn Phấn, anh có run không khi sự tế vi, kín nhem của anh phơi ra giữa thanh thiên bạch nhật thế này? Cầu cho có ai đó nhặt lên ve vuốt, ân iu rồi lặng yên giấu ở hồn mình.

Hội Văn Nghệ Hải Phòng

Hồn nhiên

Khi tôi ngủ say hồn ra khỏi xác
Lâng lâng trên những cánh hoa
Lang thang như xưa lúc mẹ vắng nhà
Quên thể xác đăm chiêu lắm rồi.

Ừ, thì ra cát bụi
Là một đời thân xác đờn đau
Gió vẫn ru xanh mượt ở trên đầu
Trời rót xuống từng cơn mưa đăm thắm.

Cái ác đã ngủ yên trong nhụy đặng
Cho đất lành thơm mát đến rưng rưng
Hồn tôi lung linh hạt nắng
Rơi xuống đồng xanh không cùng.

Và rặng đông!

Từng giọt rặng đông!

Tôi lại nhập hồn về với xác
Chẳng phải tôi, cũng không là người khác
Để hồn nhiên cất tiếng khóc lạt lòng.

Thuốc đắng

(Cho Ngọc Trâm)

Cơn sốt thiêu con trên giàn lửa
Cha cũng có thể thành tro nữa
Thuốc đắng không chờ được rồi
Giữ tay con

Cha đỡ

Ngâm ngùi thả lòng chén vơi...

Con ơi! Tí tách sương rơi
Nhọc nhằn vất qua đêm lạnh
Và những cánh hoa mỏng mảnh
Đưa hương phải nhờ rẫy cay.

Mồ hôi keo thành chai tay
Mùa xuân tràn vào chén đắng
Tuổi cha nước mắt lặng lặng
Sự thật khóc òa vu vơ.

Con đang ăn gì trong mơ
Cha để chén lên cửa sổ
Khi lớn bằng cha bây giờ
Đáy chén chắc còn bão tố.

Màu xanh

Trái đất - Căn nhà hộ sinh
Tiếng trẻ con chào đời truyền trong không gian xanh những dòng
mật mã...

Đêm đầu mùa
Anh cuống quýt hôn em qua kẽ lá
Khi sương tan cảnh biêng biếc xanh.

Cô đơn tràn bãi trưa hanh
Mùa đi rung cây lá đổ
Phải dần dũ và cũng mềm như gió
Gió từ biển xanh mang sắc của trời.

Bình minh lên chiếu sáng nửa đời
Còn nửa kia chìm vào bóng tối
Bao lối cỏ cứ xanh vội vội
Thấm lên bàn chân ai qua.

Sóng trên cây thềm thĩ mỗi hiên nhà
Con đò thời gian hối hả
Khi mỗi chúng ta là chiếc lá
Thì rừng hoang bỗng hóa nhà mình.

Trái đất - Căn nhà hộ sinh
Tiếng trẻ con chào đời truyền trong không gian xanh những dòng
mật mã...

Chiếc lá

Tán lá là ngôi nhà bình yên
Phía sau nằm úp một con thuyền
Lá rụng khi dòng xanh tưởng cạn
Con thuyền phía ấy lật mình lên.

Hoang tưởng năm 2000

Chúa Giê-su và Phật Thích-ca
Trên cỗ xe năm 2000
Cả Người tôi yêu mến nữa
Họ cùng bên nhau lặng yên.

Thế rồi xe tới Hoàn nguyên

Họ vụt òa lên nước nở
Nước mắt thành đầu còn cổ xe thành chân trẻ nhỏ
Khi gửi xiêm y vào gió
Họ ôm chầm lấy nhau.

Mơ thực

Chợp mắt mười lăm phút
Mà mơ dằng dặc mấy mươi năm
Tỉnh mộng

Mộng còn

Vật vã...

Ngoài vườn gió thu đang xéo lên tán lá
Phải tĩnh tâm để bàn tay hoang dã
Cúi nhặt từng chiếc lá rơi.

8/1991

Không đề I

Con chim bay vút lên không
Để lại gió với cánh đồng rộng thênh
...
Phù sa trôi lúc sóng duyên
Thương cây cuối bãi đầu ghềnh cạn khô
...
Gọi tìm tôi thuở đại khờ
Về thương tôi của bây giờ tình khôn
...

Chân thật

Anh nghiêng vào chiếc lá
Lá bỗng đom đóm vàng
Có giọt sương lạnh giá

Rơi xuống hồn anh đang

Lắm chắm vào xốn xang

Cho lòng mềm tơ lụa

Xin em hong lên gió

Xem sợi nào ngân nga.

Gieo mình xuống phù sa

Bàng hoàng nghe tách vỏ

Ủ chân thật vào giữa

Chờ mùa xuân nảy mầm.

Lời người trồng hoa

(Kính tặng anh Thi Hoàng)

Tôi trồng hoa từ bãi dâu xanh đến lúc phơi tơ

Xòe năm ngón ngậm ngùi có mùa hên mùa mất.

Tôi trồng hoa nơi cỗi cằn đất không còn là đất

Mưa đang tái sinh bỗng lại nắng lụi tàn

Chợt có heo may

Chợt

Và bất chợt...

Hoa vẫn đốt lên cho sáng cái hang sâu hun hút bốn mùa.

Công bằng là trời xanh, oan khuất đến như mây

Chỉ có cánh hoa là nghe thấy cả.

Nơi đất mỡ màu, cây có khi chỉ toàn ra lá

Lá cũng lại như bài học công bằng.

Trọn một kiếp người

Hoa uống cạn nước mắt với mồ hôi

Chim có về bới tóc tôi mà làm tổ?

Người đi người ở

Nỗi đau rỉ máu

Còn bên kia đời

Bao người yêu dấu

Chìm vào mây trôi...

Người mất chẳng đòi

Ruộng vườn nhà cửa

Người ở quay về

Xây thành hang ổ.

Thời gian nham nhở

Ngày lẫn vào đêm

Day dứt đi tìm

Nắm xương đồng đội.

Nào ai có hỏi

Phần cho tôi đâu

Đất ấm vào ngực

Trời yên trên đầu.

Ngọn gió đổi màu

Trườn qua cát bỏng

Người dễ thấp hèn

Lúc trời cao rộng.

Đất đưa người sống

Nhớ nhác đi tìm
Mảnh đời để quên
Của người đã khuất.

Đồng tiền lạnh ngắt
Buốt tận mồ sâu
Đen bạc lừa nhau
Đốt lên tàn bạo.

Giật mình hư ảo
Ngỡ còn chiến tranh
Họa bất thành linh
Từ nhà hàng xóm.

Rời đến một sớm
Gió biết thầm thì
Rời người ở lại
Tốt như người đi.

Con ngủ

Đầu cha rủ xuống tơ vàng
Lời ru của mẹ trải làn gối êm
Ngủ đi hỡi mảnh trăng hiền
Cho long lanh những giọt đêm nặng đầy
Vào đây gió cũng thơ ngây
Ngọc trâm dịu mát hương rây xuống hồn.
Trời cha che mảnh đất con
Yêu thương buông xuống mỗi mồn đêm sương
Cha là hương ở hoa thơm
Mẹ là vị ngọt cuối vườn trái cam

Con đang mơ chạy lang bang
Ngồi đây cha thả bướm vàng bay theo.

Lời của đá

Tôi đợi
Những cánh chim
Mỏi mòn.
Chân bõn chồn
Dòng sông
Trong đục...

Khi trong tôi
Không còn vang tiếng hát
Thì cánh chim chỉ là chiếc lá khô thôi
Sóng táp lên cát vàng gỉ sắt
Hòn Vọng phu cũng tan ra thành vôi!

Thoáng thu

Nỗi nhớ biến thành sương khói
Lá khô thoát xác bay lên
Tôi thì nồng nàn như đất
Để em linh ẩn chùa chiền.

Em xa

(Tặng Ng.)

Nơi ấy da thịt em đã ngủ, bởi trong anh có tiếng tâm linh đang thì thầm:

*Em lần theo bóng mây trôi
Thấm qua sóng lá vô hồi*

*Đắm vào anh tiếng chim đôi bắt ngờ
Làm vang lên những dây tơ vừa chùng.*

*Nhòa tan anh với mung lung
Em là giếng gió trong lòng
Nhấn chìm anh thoát đã không còn gì
Hư vô thành thật cũng vì yêu em!*

Tiếng em gọi chói chang bên kia sông mơ, con thuyền anh bỗng thành con chó nhỏ (...)

Thu về

Ngực chang chang mùa hè
Lưng đã ngầy ngậy gió
Cửa trời đang bỏ ngõ
Cho thu về se se...

Chân tay sao đê mê
Giao hòa cùng trời đất
Tiếng thu gọi ong về
Để biến tôi thành mật.

Ai giãng khói nơi nơi
Môi mềm nghe gió quệt
Bao ngỡ vực của người
Thu sẽ mang đi hết.

Tĩnh lặng tựa người thiền
Tựa giọt sương dịu mát
Trong hương thơm trái ngọt
Và tiếng chim tìm nhau.

Trời như cái ao sâu
Thu ùa về như nước

Tôi làm sao biết được
Hôm nay là hôm nào.

Mộng mơ

Nấp vào chiếc lá
Anh hú tìm em
Đám mây hóa đá
Vụn trong sấm rền.

Hồn ủ thành men
Hương lên ngậy ngất
Bay vào cõi thực
Gãy đôi cánh vàng.

Con bướm mơ màng
Chết còn sặc sỡ
Lặng đi ngọn gió
Mắt cay lệ tràn.

Từ títt cung thang
Tĩnh về thảng thốt
Thế kỷ hăm mốt
Lù lù trong gương.

Giao thừa

Đêm ba mươi
 Năm cũ đã tàn
Em bồng con cho anh đốt pháo
Năm mới lửa xòe táo bạo
Tiếng rắc vàng trước cửa nhà ta.

Hãy đi!

Mau lên trước cha!

Hồi mượn vĩa con xông đất

Giữa trần gian đang lúc giao hòa

Mưa bụi áo quần ngậy ngất.

Con hái cho cha cành lộc

Thời gian lặng rót vào tay

Ra về quên không ngoảnh lại

Gốc trơ, trơ những hao gày.

Tóc em xanh lên một ngày

Con như cây lồng thêm vỏ

Lịch sử vắn mình trên cỏ

Năm cũ đông thành phù điêu.

(Xuân Tân Mùi)

Không đề 2

Tóc em

Trần

Cơ lữ

Võ

Hồn anh

Con đê

Mong manh...!

Tạ ơn bông lau

Những bông lau

Phơ phất

Từ không định

Bay vào hư vô...
Nghe vang vọng bất ngờ
Từ trong lòng vũ trụ
Có mắt ai thôi miên trong lá
Tả tơi rơi sợi nắng bạc vàng
Cơn gió hay tửu đồ lang thang
Hát đến hao gày từng giọt đêm nặng trĩu...
Thiên nhiên bao la
Thiên nhiên hiện hữu
Những bông lau - sinh tử - vui buồn.
Cây tử miền hoang dại không tên
Những bông lau phất lên ngọn lửa
Rồi luyện lại từ Kim-Mộc-Thủy-Hỏa-Thổ
Để ra đời những thế hệ mai sau.

Bóng mình

Tuổi hão huyền trong nắng sớm
Bóng mình che vạt cỏ non
Ban trưa ngốt trong hư thực
Bóng về dưới chân vo tròn.

Trăng rằm chẳng sáng được hơn
Thân xác vẫn dửng bên cửa
Bóng cứ muốn hòa với gió
Mặc ảnh trên tường mốc meo.

Bụi và pha lê

Từ chai sạn dấu tay người thợ
Pha lê đứng lên rực rỡ lung linh
Kiêu hãnh giữa không gian bụi bặm.

Người chủ lỗ tay
Hay số phận...
Pha lê quay cuồng
Vụn nát.
Bàng hoàng
Nhận ra
Bụi là mẹ ở nơi nơi.

Khúc hát ra của người mẹ đi tìm vàng

Cún Vàng ngủ đi con ơi
Mẹ trong cát bụi đoàn người lang thang
Thế gian kẻ mộng được vàng
Người mơ ngã giữa bụi tàn khổ đau.
Cún Vàng! Vàng của mẹ đâu?
Mẹ mơ con lớn mai sau sang giàu
Cúi nhìn đất, đất vẫn nâu
Trời xanh kia vẫn một màu nguyên sơ.
Lời ru khô trong bờ vờ
Theo đoàn người tới bến bờ hồng hoang
Máu vàng lênh láng bạo tàn
Xác đê lên xác người mang vàng về
Tiếng vàng ru lên cung mê
Rã rời quên hết câu thề trắng non
Máu tham, vàng lấy mất hồn
Sông quê bến nước có còn đầy vơi...

... Vàng đâu! Mẹ khóc với trời
Mưa giăng giăng nước mắt rơi thành vàng.

Nguyễn Hồng vào nhà thờ

(Kỷ niệm ngày nhà văn Nguyễn Hồng

thăm nhà thờ Phát Diệm - Ninh Bình, hè 1977)

Tiếng nguyện cầu thác đổ

Nứt cả vòm nhà thờ

Ông đứng như cây cột

Trên nền nhà đung đưa.

Sá gì những lọc lừa

Sá gì thân bèo bọt

Đem nước mắt làm mưa

Tươi trái đất khô khốc.

Nghiệp văn chương cực nhọc

Chờ bao nhiêu kiếp người

Chúa cũng đã một thời

Chết như người hành khát.

Máu Chúa hòa nước sạch

Rửa tội cho cộng đồng

Ai như là Tám Bính?*

Tắm bằng nước mắt Ông.

* Nhân vật trong tác phẩm "Bỉ vỏ" của Nguyễn Hồng.

Gai

Sớm

Hái bông hoa hồng

Chiều

Gai cào mộng寐.

Sọ

Lên xanh biếc thể

Gai

Trong hồn đờm hoa.

Cuối xuân đầu hè

Em nhòa nắng mới ngậy thơ

Ấm ran khắp tầng vũ trụ

Anh thành bông cúc thần thờ

Cuối mùa vàng lên vội vã.

Rồi nắng tràn ngoài tán lá

Nhòa tan cả sắc cúc vàng

Nắng thơm từng miếng bên thềm

Tưởng có thể cầm lên được.

Có một đám tang hoa cúc

Đưa qua bên kia sắc vàng

Anh cũng như từ bên ấy

Mới vừa về đến đây xong.

Ngủ quên trong rừng

Qua kẽ lá, nắng lay tôi từng giọt

Chén rượu nào vừa uống đêm qua

Gió ào đến hôn tôi từng đợt

Tựa thiên thần lại vỗ cánh bay xa.

Từ bóng tối hiện ra

Thân tôi như ngậy

Trong hương hoa dại
Tôi đã lịm đi trong u tịch phủ dày
Và còn nhiều thú dữ đâu đây
Chúng cũng mơ thấy em và mẹ
Đâu phải người... tôi đã nắm lấy tay
Vẫn ấm áp và hồn nhiên đến thế!

Giờ tôi đứng lên bằng đôi chân con dế
Trên ngọn cỏ mềm lướt đi nhẹ nhẹ
Rồi cố gọi lên bằng tiếng loài người
Lỡ qua cửa rừng không ai nhận ra tôi.

Nguồn: <http://maivanphan.vn/cac-tap-tho/tap-tho-giot-nang-mai-van-phan-1214#:~:text=T%E1%BA%ADp%20th%C6%A1%20GI%E1%BB%8CT%20N%E1%BA%AENG%20-%20Mai%20V%C4%83n%20Ph%E1%BA%A5n>

www.vietnamvanhien.org

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN TRÊN MẠNG VỚI HƠN 11300 TÁC PHẨM & TIẾT MỤC